

Sygnatura akt XVIII C 2044/16

(...), dnia 7 września 2016 r.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 7 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Kurosz

Protokolant: Magdalena Skonieczka

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko M. M.

- o zapłatę 1662,73 zł

- zasądza od M. M. na rzecz (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 829,45 zł (ośmiuset dwudziestu dziewięciu złotych i czterdziestu pięciu groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 15 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty jak również kwotę 323 zł (trzystu dwudziestu trzech złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

XVIII C 2044/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 17 listopada 2014 r. powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od M. M. kwoty 1.662,73 zł z ustawowymi odsetkami od 15.11.2014 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona kwota wynika z umowy bankowej (limit kredytowy) zawartej przez pozwanego z (...) Bank (...) S.A. Powód nabył wierzytelność w drodze cesji od pierwotnego wierzyciela.

W pozwie wskazano, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się m.in. kwota 833,25 zł tytułem „kosztów”.

/pozew – k. 2 – 6/

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

/postanowienie k. 6 odw./

Zarządzeniem z dnia 17 czerwca 2016 r. wezwano pełnomocnika powoda m.in. do wykazania zasadności żądania opłat windykacyjnych.

/zarządzenie k. 83/

W odpowiedzi na powyższe wezwanie strona powodowa powtórzyła czynności dowodowe z pozwu i nie podała innych wiadomości na temat opłat windykacyjnych.

/pismo k. 85 – 89, załączniki k. 90 – 99 w związku z pismem k. 10 i nast./

Pozwany na rozprawie nie stawiał się i nie zajął stanowiska w sprawie. W dniu 7 września 2016 roku został wydany wyrok, którym Sąd uwzględnił w niniejszej sprawie powództwo w części.

/ wyrok ze wzmianką k. 67

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 19 maja 2009 r. roku pozwany – jako konsument – zawarł z (...) Bankiem S.A. (poprzednikiem prawnym (...) Agricole) umowę o przyznane limitu kredytowego i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej. Umowa przewidywała limit kredytowy w wysokości 500 zł.

/Bezsporne oraz umowa k. 26 - 28/

W dniu 2 marca 2011 r. został wystawiony przez (...) Bank S.A bankowy tytuł egzekucyjnych, dotyczący zobowiązań pozwanego, objętych pozwem w niniejszej sprawie. Postanowieniem z dnia 7 lipca 2011 r. nadano powyższemu tytułowi klauzulę wykonalności.

/Bezsporne oraz kopia tytułu k. 76 i postanowienia k. 77/

Powód oraz (...) Bank (...) S.A. (następca prawny (...) Bank S.A.) zawarli umowę przelewu wierzytelności przysługujących cedentowi względem jego pożyczkobiorcy M. M..

Dowód: umowa cesji k.25 – 46

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest w przeważającej części zasadne a niezasadne jedynie w zakresie opłat windykacyjnych (kwoty 833,25).

Sąd nie znalazł żadnych podstaw by zakwestionować istnienie zobowiązania z opisanych w stanie faktycznym umów. W pozwie podniesiono, iż wielkość zaległości z tytułu kapitału wynosi 499,24 zł. Mieści się zatem w limicie wynikającym z zawartej umowy (500 zł). Na kwotę zasądzoną wyrokiem składały się też skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 76,27 zł oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego w wysokości 229,79 zł (odsetki karne).

Powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Poprzedni wierzyciel zawarł umowę z pozwaną w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.) natomiast pozwana jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

W niniejszej sprawie cesjonariusz i pozwany zawarli umowę w formie pisemnej.

Jeśli chodzi o kwestię opłat za przekazanie do postępowania windykacyjnego oraz kosztów wezwań i monitów, to podkreślić należy, iż w sprawie III Ca 1714/15 Sąd Okręgowy w Łodzi wyraźnie dopuścił badanie kwestii abuzywności również w ramach konstrukcji wyroku zaocznego, wydawanego w oparciu o art. 339 § 1 k.p.c.

Z tych względów do zawartej przez strony umowy mają zastosowanie przepisy dotyczące „niedozwolonych postanowień umownych” (art. 385¹ – 385⁴ k.c.). Zgodnie

z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy niezgodnione indywidualnie z konsumentem nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Wymienione w treści art. 385³ k.c. niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ k.c.

W ocenie Sądu zastrzeżenie w § 3 pkt 1 b możliwości obciążania konsumenta „innymi kosztami” ponoszonymi przez Posiadacza rachunku kredytowego w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, gdyż nie wprowadza racjonalnych limitów owych kosztów w samej umowie, co pozwala na przyjęcie, iż jest to klauzula abuzywna. Opłaty dochodzone pozwem z tego tytułu (833,25 zł) są rażąco wygórowane i właściwie nie wiadomo za co zostały zastrzeżone. Zastrzeżenie ich w takiej wysokości nie ma żadnego uzasadnienia w rzeczywistej wysokości opłat, ponoszonych zwykle za takie czynności (jeżeli już dopuścić jakieś koszty administracyjne i windykacyjne).

Powód nie udowodnił przy tym, iż postanowienie umowne ujęte w § 3 regulaminu było z pozwanym uzgodnione indywidualnie (art. 385¹ § 3 i 4 k.c.). W rozważanym wypadku postanowienie to nie wiąże zatem pozwanej z uwagi na treść art. 385¹ § 1 k.c.

Postanowienie o treści podobnej do zakwestionowanego postanowienia zostało uznane za niedozwolone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 9 października 2006 roku, sygn. akt XVII Amc 101/05, a do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umowy wpisane w dniu 3 stycznia 2007 roku pod numerem 978. W sprawie z powództwa Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., Sąd uznał za niedozwolone i zakazał stosowania postanowienia w brzmieniu: „Opłaty dodatkowe, które ponosi Zleceniodawca: - (...)

- za przyznanie okresu karencji w spłacie rat na 1 miesiąc – 50 PLN
- za przyznanie okresu karencji w spłacie rat na 2 miesiące – 100 PLN
- za wysłanie upomnienia za zwłokę w zapłacie raty – 20 PLN
- za wysłanie wezwania do zapłaty raty – 30 PLN
- za wysłanie przedsądowego wezwania do zapłaty – 50 PLN
- za wizytę indyktorów w związku z brakiem spłaty 2 rat – 100 PLN - (...)
- za telegram informujący o zadłużeniu przeterminowanym – 30 PLN
- za monit telefoniczny – 20 PLN -

(...)”.

W uzasadnieniu ww. wyroku Sąd odnosząc się do ww. postanowienia stwierdził, co następuje: „W odniesieniu do postanowienia zakwestionowanego w punkcie g) pozwu Sąd zgodził się ze stanowiskiem powoda, według którego opłaty nałożone na konsumenta w kwestionowanym postanowieniu są rażąco wygórowane. Zgodnie z art. 735 ust. 1 k.c. za wykonanie zlecenia zleceniobiorcy należy się wynagrodzenie, ponadto zleceniodawca zobowiązany jest zwrócić zleceniobiorcy wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia - art. 742 k.c. W przedmiotowej umowie wynagrodzenie pozwanego stanowi prowizja za zarządzanie długiem. Wysokość wprowadzonych do umowy dodatkowych opłat powinna zatem znajdować uzasadnienie w rzeczywistych nakładach jakie musi ponieść pozwany w związku z podjęciem przedmiotowych czynności. W ocenie Sądu wysokość ww. opłat ustalona została w oderwaniu od rzeczywistych nakładów pozwanego, znacznie je przewyższając. Takie postanowienie, jako sprzeczne z dobrymi obyczajami

i rażąco naruszające interesy konsumenta uznać należało za niedozwolone postanowienie umowne, o którym mowa w art. 385 § 1 k.c.”.

W związku z powyższym Sąd oddalił roszczenie powoda w kwocie 833,25 zł z tytułu bliżej niesprecyzowanych kosztów. Stało się tak również dlatego, iż powód nie zrealizował obowiązku dowodzenia, wynikającego z art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c., nie załączając przekonującego wyjaśnienia wysokości kosztów (przekonującego w świetle innego dokumentu – załącznika do umowy cesji). Wprawdzie w z załączonego przez powoda dokumentu wynika, iż umarzając postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku pierwotnego wierzyciela, komornik obciążył dłużnika kosztami w wysokości 102,25 zł (k. 78) a w ramach postępowania klauzulowego zasądzone od pozwanego na rzecz poprzednika prawnego powoda 67 zł (łącznie zatem 169,25 zł), tym niemniej powód w ogóle nie wyjaśnił **sprzeczności między treścią najnowszego pisma z dnia 4 lipca 2016 r. (k.88) a treścią załącznika do umowy przelewu, który nie stanowi nic o kosztach postępowań egzekucyjnych lecz zalicza kwotę 833,25 zł do „opłat”**. Postanowienie komornika oraz Sądu dotyczy zaś kosztów postępowania egzekucyjnego a nie opłat za czynności windykacyjne. Stąd wniosek, że kwota 169,25 zł nie była przedmiotem przelewu.

Podkreślić przy tym należy, iż w razie niejasności i sprzeczności między podstawą faktyczną żądania a załączonymi dokumentami, konstrukcja wyroku zaocznego nie uzdrowia sama w sobie tych niejasności. W sprawie III Ca 290/16 Sąd Okręgowy w Łodzi (na tle analogicznej sytuacji) wskazał, iż „strona powodowa jest profesjonalistą w zakresie obrotu wierzytelnościami, dlatego też nabywając wierzytelność w drodze cesji winna zweryfikować jej stan. Jeżeli więc jakkolwiek część składowa zbytej należności była niejasna lub niezrozumiała (...), nic nie stało na przeszkodzie aby dopytać cedenta na te okoliczności. Strona powodowa nic takiego jednak nie uczyniła, a zamiast tego sama błędnie oceniła rozmiar wierzytelności”.

Jak stanowi art. 481 § 1 i § 2 jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Od dnia wytoczenia powództwa powód mógł domagać się odsetek od zaległości głównej jak i skapitalizowanych odsetek. Z uwagi na zmianę przepisu ustawy i zastąpienie odsetek ustawowych – odsetkami ustawowymi za opóźnienie – należało uwzględnić to sformułowanie w wyroku w oparciu o art. 316 k.p.c. nakazujący sądowi uwzględnienie stanu prawnego z chwili zamknięcia rozprawy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. bowiem strona powodowa wygrała proces jedynie w części tj. w 50 %. Koszty poniesione przez powoda to kwota 30 zł z tytułu opłaty od pozwu oraz koszt działania pełnomocnika w kwocie 600 zł + 17 zł. Ponieważ powodowi należał się zwrot poniesionych kosztów postępowania częściowo na jego rzecz podlegała zasądzeniu kwota 323 złotych.